

POSTANOWIENIE

2 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Piotr Telusiewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 2 października 2025 r. w Warszawie
zażalenia M.G.

na postanowienie Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w Poznaniu
z 19 sierpnia 2024 r., XII GC 1721/23,
na skutek skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
postanowienia z 21 czerwca 2024 r.
w sprawie z powództwa S. spółki akcyjnej w P.
przeciwko M.G.
o zapłatę,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 19 sierpnia 2024 r. Sąd Rejonowy Poznań - Stare Miasto
w Poznaniu, w sprawie z powództwa S. spółki akcyjnej w P. przeciwko M.G., o
zapłatę, w przedmiocie skargi pozwanego o stwierdzenie niezgodności z prawem
postanowienia z 21 czerwca 2024 r., odrzucił skargę.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł pozwany.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie pozwany wniósł zażalenie osobiście (nie był
zastępowany przez profesjonalnego pełnomocnika).

W praktyce Sądu Najwyższego dominuje pogląd, iż w tego typu przypadku zażalenie powinno podlegać odrzuceniu. W postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje bowiem zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych (art. 87¹ § 1 k.p.c.). Dotyczy to także postępowania toczącego się na skutek wniesienia do Sądu Najwyższego zażalenia (zob. np. postanowienie SN z 14 kwietnia 2021 r., I CZ 33/20). Sporządzenie zażalenia do Sądu Najwyższego osobiście przez stronę (uczestnika postępowania nieprocesowego) pozbawioną zdolności postulacyjnej jest dotknięte brakiem nieusuwalnym i powoduje konieczność odrzucenia takiego zażalenia wprost, jako niedopuszczalnego, bez wzywania do uzupełnienia tego braku. Niemożliwe również jest usunięcie takiego braku samodzielnie przez stronę, ani jej pełnomocnika w jakiejkolwiek formie (zob. m.in. postanowienia SN z 9 lipca 2021 r., IV CZ 26/21; z 16 lipca 2021 r., I CZ 21/21; z 25 lutego 2022 r., III CZ 46/22; z 14 czerwca 2022 r., III CZ 197/22).

Już z tych względów zażalenie podlegało odrzuceniu.

Ponadto należy wskazać, że Sąd Rejonowy podkreślał w uzasadnieniu, że „skarga złożona przez pozwanego była niedopuszczalna. Została ona bowiem złożona od postanowienia referendarza sądowego, które pozwany mógł zaskarżyć w drodze skargi na orzeczenie referendarza sądowego, z której to możliwości pozwany nie skorzystał.”. Sąd ten właściwie odrzucił skargę na podstawie art. 424⁶ § 3 k.p.c. Podstawy odrzucenia skargi zostały właściwie i wystarczająco opisane w uzasadnieniu postanowienia Sądu.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odrzucił zażalenie na podstawie art. 394¹ § 1 i 3 k.p.c. w zw. art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c.

(M.M.)

[a.ł]